

Det er et arbejde at være plejefamilie. Det kræver professionelle voksne, at hjælpe plejebørn til at bryde den sociale arv. Det at man er en ressourcefamilie med velfungerende egne børn, er ikke kvalifikation nok til at hjælpe de ofte meget skadede børn, der anbringes i plejefamilier.

Baseret på interview med mange forskellige plejefamilier viser bogen, hvordan plejefamilier helt konkret arbejder. Hvilke børn det er, der sendes i plejefamilier og hvad de kræver, hvorfor de fleste plejebørn har brug for en professionel familie for at blive mønsterbrydere.

Gennem konkrete autentiske cases vises, hvordan hverdagssituationer i plejefamilier kræver en særdeles bevidst håndtering. Hvert kapitel belyser et emne via en eller flere konkrete cases. De forskellige cases kommenteres af en af bogens eksperter: Psykolog Lars Landberg, supervisor Runa Semou, socialrådgiver Pia Valbjørn og kostkonsulent Birgitte Flensholt.

Citater fra bogen

“Vi fik Emilie, da hun var halvandet år. Mange af vore bekendte mente dengang, at det var tidligt, de var ikke klar over, hvor meget man kan nå at skade et barn på halvandet år. Det ved vi alle noget om nu.”

Vi lukkede hjemmet ned i syv måneder. Vi tog ingen steder, det var kun meget få mennesker, der kom her i den tid.”

“Vi har måttet bære Johannes ud af en forretning, mens han skreg: Du slår mig ihjel, du slår mig ihjel. Vi var nødt til det, ellers havde han splittet hele butikken ad.”

“Vi sagde ja til opgaven, fordi vi ville den med hjertet. Hvis det en dag ender med, at de ikke skal være her mere, så må vi gennemleve den sorg og det tab, det vil være.”

Hvorfor denne bog

Når medierne bringer noget om plejefamilieområdet, er det ofte ikke for det gode. De velfungerende plejefamilier kommer tit ikke til orde i den offentlige debat, da de naturligt nok er underlagt total tavshedspligt. Denne bog giver stemme til de plejefamilier, der tager plejebørnene til sig og arbejder på at hjælpe de anbragte børn med deres problematikker, så de får en chance for at blive helt almindelige samfundsborgere.

Forfatteren

Lise Ravnkilde er uddannet medieøkonom og har i mange år arbejdet som journalist, blandt andet på Lolland-Falsters Folketidende. De sidste tre år har hun arbejdet som selvstændig freelancer.

Lise Ravnkildes egen familie har været plejefamilie i 18 år, i den tid har hun deltaget i utallige kurser og netværksmøder med andre plejefamilier, herigennem har hun fået kontakt til plejefamilier rundt om i hele Danmark. Hun tog rundt i landet og lavede mange og lange interview med forskellige plejefamilier. Interview hvor plejefamilierne fortalte detaljeret om deres hverdag.

Fortællinger der er blevet til cases i bogen Et stort hjerte er ikke nok.

Formand for Socialpædagogernes Landsforbund Benny Andersen skrev om bogen:

Faglighed bør være udgangspunktet i alt arbejde med udsatte børn og unge
Langt hovedparten af de drenge og piger, der bliver anbragt uden for hjemmet bliver i dag anbragt hos en plejefamilie. Familieplejeanbringelser repræsenterer samtidigt et umådeligt bredt spektrum – fra omsorgsopgaver til meget specialiseret behandling. Derfor er det ikke nok med et stort hjerte – det kræver kompetencer og faglighed at være familieplejer.

De fleste familieplejeanbringelser kræver specialiseret socialpædagogisk viden, uddannelse og kompetent supervision. Samtidig ved vi alle, at familieplejearbejdet i høj grad også kræver et stort personligt engagement, og at familieplejerne også har hjertet med i arbejdet. Men det kan ikke stå alene, derfor er der behov for et stærkere fokus på faglighed, kompetencer og

uddannelse.

Stor tak til dig, Lise Ravnkilde, for dit stærke bidrag til faglighedsdiskussionen.

Næstformand for Plejefamiliernes Landsforening, Marianne List skrev om bogen:

Et stort hjerte er ikke nok, den gode vilje kan ikke stå alene og en plejefamilie skal være klar til at modtage tæv.

Det er de første citater der springer i øjnene, når læsningen går i gang.

I PLF er vi alle plejefamilier, vi ved hvad Lise skriver om, vi kender næsten indholdet inden vi går i gang.

Så først kunne man tænke, er det en advarsel til andre om at blive plejefamilier, eller er det en beskrivelse af de forhold der byder sig når man har valgt netop dette job. Men et job er det jo ikke, det er noget der forventes, at vi gør med hjertet, men hvis ikke hjertet er stort nok, og viljen mangler, så får vi tæv.

Bogen beskriver de dilemmaer der er i arbejdet som plejefamilie.

Måske kunne erfarne plejefamilier tænke, at hvis vi havde vidst hvad vi gik ind til, var vi aldrig blevet plejefamilier. Men vi gør det med hjertet og får tæv.

Vi får tæv, når forvaltningerne derude ikke sagsbehandler, vi får tæv når vi ser børnene gå i stykker. Eller opdager, at den lille prinsesse vi fik ind af døren udviklede sig til et monster, der ikke kan tåle at være i en familie, fordi hun var så skadet.

At være plejefamilie, er verdens bedste og verdens sværeste job, der er ikke politisk vilje til, at give de familier som Lise og alle os andre de arbejdsforhold der er brug for, for at kunne gøre et godt stykke arbejde.

Ikke mindst ser vi at de børn vi modtager i pleje, ofte er så omsorgssvigtede, at vi kom for sent.

Held og lykke med din bog Lise, en let læst bog, der beskriver forholdene for plejefamilier.